

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν·

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 11 Φεβρουαρίου 1884

Ἀριθ. 71+140

Πρὸς τὸν πρωθυπουργόν.

Παρὰ ἀγρίεψες, παρὰ ἐγίνες, τὸ παρὰ πῆρες ἀπάνω σου, τὸ παρὰ ξύλωσες, τὸ παρὰ ἔκανες καὶ τὰ παρὰ κάνεις.

Θαρρεῖς πῶς εἶσαι σὺ μονάρχος καὶ ὄχι ἄλλος.

Θαρρεῖς πῶς μόνο μὲ τὴν κοπανίδα τὴν δική σου πλύνονται τὰ ρούχα.

Θαρρεῖς, σὰν τὸν Μακράκη πῶς εἶσαι οὐρανοκατέβατος.

Θαρρεῖς πῶς μπορεῖς νὰ ἀγῆς καὶ νὰ φέρνης μόνος σου ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ξέρεις ὅμως, ὅτι τοῦ Ἑλλήνα ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει γιὰ πολὺ καιρὸ.

Συμμαζέψου, καὶ μὴ γυρεύης οὐλα μαζωμένα νὰ τὰ κάνης.

Ὅτι ἔκανες πολλὰ καλὰ νομοσχέδια, κάνεις δὲν σοῦ τὸ ἀρνεῖται, ὅτι ὅμως ἔκανες καὶ πολλὰ στραβά ψωμιά, εὔτε σὺ δὲν μπορεῖς νὰ τ' ἀρνηθῆς.

Ἄλλὰ τὰ στραβά σου εἶναι πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὰ καλὰ σου, εἰς τρόπον ὥστε τὰ στραβά σου σκεπάζουν τὰ καλὰ σου, ποῦ καλὸ σου ποτές νὰ μὴ δῆς.

Θέλεις νὰ μάθης ποιά ἰδέα ἔχει ὁ Λαὸς γιὰ σέ, γίνε μασκαραλίνα, ἀφοῦ μᾶς ἔκανες τόσα μασκαραλίνα, γίνε τεπτίλης καὶ κατέβα καὶ ρῶτα τὸν Λαὸ τί ἰδέα ἔχει γιὰ σένα, καὶ θ' ἀκούσης ἀπὸ οὐλοῦ μ' ἕνα στόμα νὰ σέ ὀνομάζουν θηρίον καὶ ὅτι, περιμένουν τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή πού θὰ ξεσπάσῃ τὸ ἡφαίστιο.

Λοιπὸν, νὰ μᾶς κάνης τὴν χάρι νὰ ἦσαι λίγο μετριόφρονος καὶ ὄχι νὰ θέλῃς νὰ διοικήσης μὲ τὸ ἄστε ντοῦα οὐ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὸ ἄστε ντοῦα ἡ ἐποχὴ πέρασε. Αὐτὸ δὲ τὸ ξέρεις, ὅσο ξέρομε καὶ οὐλοῖ μας πῶς δὲν θάχῃς καλὸ τέλος, ἂν ἐξακολουθῆς νὰ τραβᾷς τὸν δρόμο τὸν στραβὸ πού τραβᾷς. Εἴπαμε.

Ἄπ' τὴν Θεσσαλονίκη.

Κάνεις πῶς τὰ ξέρεις ὅλα κύριε Παληάνθρωπε, ἀλλὰ καθὼς καταλαβαίνομε δὲν ξέρεις τίποτα καὶ μάθε λοιπὸν, ὅτι ὁ Καλόγηρος ὁ παπούς ὁ ληστής πού λές πού σούγραψε ἕνα γράμμα καὶ τὸ τύπωσεσες καὶ σὺ σὰν βλάκας, ὅτι βρίσκεται εἰς τὴ φυλακὴ ἐδῶ, καὶ μὴν ἀδικᾷς τὸν ἄνθρωπο.

Πολλοὶ Θεσσαλονίτες.

Σημ. Παληάνθρ. Κολοκύθια στ' αὐτιά σας καὶ σὰς, βρὲ μπούφιδες! ἐγὼ εἶμαι βλάκας ἢ σεις; Βρὲ κούτσουρα, ἕνας γάδα-

ρος μόνο ἔχει ἄσπρο τομάρι; Ἐνας Καλόγηρος ὑπάρχει; Ἄλλος ὁ Καλόγηρος ὁ Παπούς καὶ ἄλλος ἐκεῖνος πού ἔγραψα ἐγώ. Ὁ δικός μου ὁ Καλόγηρος βόσκει τώρα τεπτίλη καὶ ἡσυχάστην Ἀνατολὴν γιὰ νὰ πιάσῃ ἕνα Δεσπότη καὶ τὸν Γονατᾶ, κάμμια δὲ σχέσι δὲν ἔχουν οἱ δυὸ Καλόγηροι καὶ οὔτε κἄν συγγένεια.

Δὲν κυττάζετε αὐτοῦ τὴν ἀρχεὶα ἀθλιότητά σας πού γενίκατε ρεντίκουλα τῶν Ἑλλήνων μὲ τῆς φαύλας διαιρέσεις σας, μόνο θέλετε ν' ἀνακατεύεστε καὶ σὲ ζητήματα πού δὲν σὰ ἀνακατεύουν;

Ἄμ Θεσσαλονικίος καὶ ἔξυπνος γίνεται ποτές ἐκτὸς τῶν ἑβραίων; Κινιτίρ.

Κύριε!

Ὁ ἀπὸ δῶ καὶ ἐννιά χρόνια σκοτώσας τὸν ἀδερφόν μου Γιάννης Χ. Δημητρίου ἐπιάστηκε τέλος πάντων μὲ τὴν δραστηριότητος τῆς εἰσαγγελίας, (αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά της, νὰ ἦναι δραστήρια, ἄς ἦναι καὶ ὕστερα ἀπὸ ἐννιά χρόνια, μήπως οἱ εἰσαγγελεῖδες εἶναι δραγάτιδες νὰ κυνηγοῦν τοὺς φυγοδίκους); ὁ ὅποιος ὅμως διέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης, γιὰ τὸ τότε γιὰ τὸς τῆς ἀστυνομίας, (δὲν μᾶς γράφεις ὅμως καὶ πῶς ὀνομάζεται αὐτός); ἐχαρκτήρισε τὸν πληγωμὸ του ὡς ἀπλὸ τραῦμα, (θὰ ἤθελε νὰ τὸν παρηγορήσῃ, φαίνεται τὸν ἄνθρωπο), καὶ ἀπλοῦστατο καὶ κάμμιας προσοχῆς ἀξιο, ἐνῶ αὐτὸ ἦτανε θανατιφόρο, ὅπως τὸ χαρακτήρισε ὁ καθηγητῆς Ἀρεταῖος, ὡς καθὼς καὶ ὁ ἀδερφός μου πέθανε ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρας. (Αἰωνία του ἡ μνήμη). Τώρα δὲ εἶναι στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης νὰ ικανοποιήσῃ τὴν καιωνίαν καὶ τὸ αἶμα τοῦ πολυτίμου ἀδερφοῦ μου.

N. A. Κουζάρος.

Σημ. Παληάνθρ. Τώρα τί γυρεύεις, δικαιοσύνη; Θὰ τὴν βοῆς καὶ μετὶν ἡσυχος καὶ θὰ ικανοποιηθῆς μὲ τὸ παραπάνω. Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ καὶ κἄτι παραπάνω, ἀλλὰ μ' ὅλους μπορῶ νὰ χωρατεύω, ὄχι ὅμως καὶ μὲ τὴν δικαιοσύνη, γιὰ νὰ μὴ μὲ βρῆ κανένα ἀδικο ἀδίκως τῆς ἀδικίας. Ἄσε, ἀδερφέ καὶ σὺ, νὰ κάνουν οἱ δικασταὶ ἐν συνειδήσει ὅτι τὸς φωτίσῃ ὁ Θεός, ἢ ὁ διάβολος.

Ἐνας λέει

πουλᾷ κρασὰ γνήσια καὶ ἀδολε Κεφαλλονήτικα καὶ κοντὰ στὴ Δυτικὴ Ἐκκλησία, καὶ προσφέρει ἕκατὸ χιλιάδες δραχμίσια, ὄχι φῶλιας, σ' ὅποιον κκοτηρώσει νὰ βοῆ μὲσα στὰ

κρασά του ξένη οσία, ήγουν σας αν ήναι νοθευμένα ή φτει-
σμένα.

Παιε καλά, μπορεί να δώση ο άνθρωπος και ένα μιλιοῦνι,
ἀλλὰ ἀφίνοντας τὸ μιλιοῦνι κατὰ μέρος, δὲν μὰς λέει, πα-
ρκαλοῦμε, ὁ ἐντιμος καταστηματοῦργος ποῦ ἔχει καταθεμέ-
νες τῆς ἑκατὸ χιλιάδες δραχμῆς; Στὴ κάσσα του; Ἀντίο.
Θαρω ὅμως πῶς κι' αὐτὸν και ὄλα τὰ κρασά του μαζὺ αν
τὸν πουλήσωμε, δὲν θὰ πιάσωμε οὔτε δέκα χιλιάδες.

Ἐπειτα ἄνθρωπος ποῦ δίνει 100 χιλιάδες δραχμῆς ἀ-
μοιβή, θὰ πῆ πῶς ἔχει πεντακόσιες χιλιάδες, και ἄνθρωπος
ποῦ ἔχει πεντακόσιες χιλιάδες κρασοπούλης δὲν γίνεται,
ἀλλὰ γίνεται χρυσογάδρος.

Τώρα ἄλλη δουλειὰ δὲν μὰς ἔμεινε, παρὰ ν' ἀρήτωμε τὴν
δουλειὰ μας και νὰ πῶμε νὰ προσκαλοῦμε χημικούς; γιὰ νὰ
ἐξετάζωμε τὰ κρασά του ἐνοῦς και τοῦ ἄλλουνοῦ, γιὰ νὰ
πύρωμε ὑστερα ἀπο τὰ ἔξοδα ποῦ θὰ κάνωμε ἑκατὸ χιλιάδες
κουράδες, ποῦ λέει και ὁ φίλος Κανελλιῖδης.

Πρὸ ἀδερφοί, ἔχετε κλὸ κρασί; γράψετε πῶς ἔχετε καλὸ,
και ὅποιος θέλει ἄς ἔρθη νὰ πῆρη, ὅποιος δὲν θέλει μὴ πῶρη,
δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὰς κοροϊδεῦτε κιόλας με ψεύτικες ρε-
γυλάδες, ἦγουν συστάσεις. Αὐτὰ τὰ ψευτομάουλα νοῦκου ἔ-
χουν πέρασι σὲ μὰς τὴν ρωμιοσύνη. Κόψ' τε τὴν ψευτιά.

Βάλτε τῆς ἑκατὸ χιλιάδες στὴν τράπεζα και νὰ σὰς ἀπο-
δειξῶ ἐγὼ ἀμέσως ὅτι ὄλωνων τὰ κρασά εἶναι φτειασμένα, γιὰτι
ἀπὸ τῆς 100 χιλ. θὰ δώσω τῆς πενήντα στοὺς χημικούς; νὰ βγί-
νουν και τὸ ἄδολο κρασί ἀρρεῖο και ἔλεσιν. Ἀγγέλ γκιλ
νταούλημ, σύντεκνοι;

Κύρ Ἀνδρέα Μιζούλη

ποῦ εἶσαι διευθυντῆς τοῦ Νκύσταθμου, μοῦ γράφουν νὰ σοῦ
γράψω κῆτι ἀταξίαις ποῦ κάνεις στὸν Νκύσταθμο τοῦ Ἀράπη
ποῦ ἀράπη νὰ δώση ὁ Θεὸς νὰ γίνης, και ἂν θέλῃς μάλι-
στα κι' Ἀραμπὴ μπέης. Και ὅτι δηλαδὴ, τῆς προχάλλαις ποῦ
ἦρθε ὁ Βετιλέης πρὸς ἐπιθεώρησι τοῦ Νκύσταθμου, ἦγουν σου
φάνηκες ντίπ κουκουμάλης.

Δὲν εἶναι πράγματτα αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφουν νὰ σοῦ τὰ
γράψω, γιὰτις εἶτες ἀλήθεια εἶναι εἶτες ψέμματτα, πάντα
ρεζίλιδες μὰς κάνουν μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ξενων.

Σιγὴ λοιπὸν ἡμῖν, και ἄλλη φορὰ νὰ περιποιῆσαι τὸν βα-
σιλῆ ὅπως πρέπη και ὄχι με τὰ βρεσκόμενα, νὰ .. κόντεψω
νὰ πῶ ὄλαις τῆς ἀνοησίαις σου.

Φρόνιμχ, γέρο πατέρα, φρόνιμχ, και τίμα και τὸ ὄνομα
ποῦ φέρνεις λιγάκι. Τὶ διάβολο, ἐπειδὴ γέρατες, θὰ πῆ και
πῶς ξεκουτίζεστε;

Νὰ και ἕνα παράξενο

ἀγκουρι τῆς ἀγκουριζις. Ἡ κόρη τοῦ Τσακχιγιάννη ποῦ εἶναι
δούλα, ἀρρώστητε, (περαστικὰ τῆς), ἀπὸ διφθερίτιδα, (ἂ
ἄσχημη ἀρρώστια ἀρρώστησε, και δὲν καταπινομαί, και
πῆγε στὸ γιατρὸ και τὴν ἔδωξε, (σὲ ποῖο γιατρὸ); με τῆς
κλοτσις, (πάλι καλὰ ποῦ δὲν τῆς ἔδωσε και γροθιαίς), ἔπειτα
ἕνα κορίτσι ἦθελε νὰ γελᾶση μαζὺ τῆς, (ὠραία, νὰ ἦναι ἀρ-
ρωστος τινὰς και νὰ θέλῃ νὰ γελᾶ ὁ ἄλλος μαζὺ του), και
τῆς εἶπε πῶς γιατρὸς εἶναι ὁ μπακκάλης, και κείνη τὸ πί-
στεψε, και τῆς εἶπε ὁ μπακκάλης νὰ ἀπλωθῇ στῆς τσουκου-
νίδες; και κείνη τὸ ἔκανε και τὸρα κινδυνεύει. Εἶναι χωρατὰ
τόρα αὐτὰ; Ἐκ τῆς γυναικίαις ἀστεργιας σου.

Σημ. Παληανθρ. Και ποῦ στὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ πῆγε και
τῆς βρῆκε αὐταίς τῆς τσουκουνίδες; δὲν ἔρχεται ἡ κουτὴ
ἀροῦ μ' ὄλον ὅτις εἶναι ἀρρωστη και περπατᾶ, νὰ τὴν θερα-
πέψω γὼ με ἄλλο τρόπο ἱατρικὸ; Ἐγὼ στῆς γυναίκες ὅταν
εἶναι ἀρρωστες ξέρω ἕνα και μόνο μοναδικὸ ἱατρικὸ, ἀντίς
νὰ τῆς στρώω στῆς τσουκουνίδες νὰ τῆς στρώω στὸ κρεβ-
βάτι σὺν ἀρρωστες ποῦ εἶναι, και ἐκεῖ βάζω τὸν Ἀρεταῖο
και τῆς κάνει πῆσα ἔγγειρσι ἀλλοιώτικα. Ὅσαι; δούλαις
λοιπὸν εἶναι ἀρρωστες, προσελθίτωσαν.

Κύρτε νοσοκόμη

Κ. Σιδέρη, ποῦ ἦσουν ἀπὸ νοσοκομεῖον τῶν ἀρρώστων ἀπὸ
ἄλλαις ἀρρώστιας τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομεῖου τῆς Ἀθήνας
και ποῦ ἀναχώρησε στὴ Στυλῖδα, μοῦ γράφουν ὄλοι οἱ ἀρρω-
στοι στρατιῶτες στὸν θάλαμο τῶν ὀποίων ἦσουν, νὰ σοῦ ξε-
φράσω τὰ εὐχριστήριά τους, γιὰτι τοὺς ὑπρητήτες σὺν ἄ-
δερρῶ.

Μράβο, Σιδέρη, μὴ κουράζεσαι ποτές σου νὰ κάνης τὸ κα-
λὸ στοὺς ἀρρώστους ὅσο μπορείς, γιὰτι οἱ ἀρρωστοι τὶ νὰ κά-
νουν οἱ καὶ μὲνοι, ἀρρωστοι ἀνθρώποι καθῶς εἶναι μποροῦν νὰ
ὑπρητήσουν τὸν ἑαυτό τους;

Ἐπειτα δὲ πέρνεις και σὺ και ὄλοι οἱ νοσοκόμοι παράδειγ-
μα ἀπὸ τὴν βασιλίσσα μας, ποῦ ἀπὸ βασιλίσσα κινεῖται νὰ
γίνη νοσοκόμα, ἔστωντας και με τὸ νὰ ἔκανε και φτειάνη
και νοσοκομεῖον γιὰ νὰ σπουδάξουν νοσοκομονοσοκόμισες, και
αὐτὴ ἡ ἴδια ποῦ τὴν χάνει; ποῦ τὴν βρίσκεις παρὰ μέσα στὰ
νοσοκομεῖα; Γεῖά σου φίλε, και ἄς μὴ σὲ γνωρίζω, ἀλλὰ τοὺς
ἀγαθούς; και φιλανθρώπους ἀνθρώπους δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
τοὺς γνωρίζη κανεὶς και ἀπὸ κοντὰ, φτάνει και στὰ πέρατα
τοῦ κόσμου ἡ φήμη τους και εὐχόμεστε και οἱ διάδοχοί σου
νὰ φανοῦν σὺν και σὲνα φιλανθρώποι. Ἀμήν.

Ἄδερφέ μας.

Δὲν σοῦ γράψωμε τὸν δάσκαλο τῆς γυμναστικῆς τοῦ Ἀραά-
κειου, ὅτι μὰς ἔλεγε τὴν ἔντασι σκελῶν, ἦγουν σου ἀνοίξετε
τὰ σκέλια σας, ἀλλὰ αὐτὰ μὰς ἔλεγε μὲ δασκῆλα Νομι-
κοῦ, ποῦ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ γυμναστικὴ, (δὲν μοῦ τὰ γράφατε
ἔτσι, ἀλλὰ ἄς ἦναι). Γράψε λοιπὸν αὐτὸ καθαρὰ και ἔξστερα
εἰς τὸ φύλλο σου, γιὰ νὰ μὴ πῆρουν κίμμια μαθήτρια ἀδικα
στὸ λικιό τους, (Και μήπως δὲν τῆραψα ἔξστερα; τί! τώρα
θέλετε νὰ τὰ μπλαστρώσετε;) και τὴν ἀποδύλου, ποῦ
ποῦ δὲν φοβοῦμαι γὼ, γιὰτι ἐγὼ μ' αὐτὰ και μ' αὐτὰ ἀπο-
σύρηκα ἀπὸ τὸ Ἀραάκειον. (Ἔτσι; τότες και κακὰ και
καλὰ ἔκανες). Γράψε δὲ, ὅτι και δυὸ δασκῆλας τσακωθῆκαν
μαλλιά με μαλλιά και τῆς χάρισαν ἡ μαθήτριας, γιὰτι ἡ μὲ
ἔλεγε πῶς εἶναι ὠραία και τὴν προστατεύει ὁ Βιῶνης, και ἡ
ἄλλη ἄλλα ἀντ' ἄλλων.

Μὲ ἐλευθέρη μαθήτρια.

Υ. Γ. Ἄν τὰ γράψης αὐτὰ θὰ σοῦ κεντήσωμε και ἕνα ζευ-
γάρι παντούφλαις.

Σημ. Παληανθρ. Ἄ, ἔχομε και δωροδοκίαις; Δὲν ἀνκα-
τεύομε. Δὲν θέλω γὼ παντούφλαις, ἔγω ἕνα ζευγάρι ἀπὸ τὸν
καιρὸ τοῦ Νῶε, και ἀκόμα δὲν τὰ φέρωσα ἔχει κανένα φιλι-
ματάκι; Ἄν ἔχη καλὰ, ἀν δὲν ἔχη, ἄς ἦναι, παρὰ τὸ τίπο-
τις, φέρετε και τῆς παντούφλαις. Ὅ, τι κολλήστε.

Γιὰ τὴν

νοσοκόμα Ἐλπίς, τοῦ νοσοκομεῖου τοῦ Περαιῶ, ὅσα ἔγραψες
εἶναι ψέμματτα, (καλὰ σου και σὲνα ξυπητηούρια, τὰ γράψωμε
αὐτὰ), ἡ δὲ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι μὴ νοσοκόμα ποῦ τὴν λέν Ἐ-
λένη (Ἐλένη μ' ἀμὰν) δαίρει μικρούς και μεγάλους, πρὸς τὸ
παρὸν ἔχει δαίρει τρεῖς γέρους, (διότι θὰ ἦτανε τοῦ χεριοῦ
τῆς), και δέκα νέους ἀρρώστους, (ἂμ βέβαια, ἀν δὲν ἦτανε
ἀρρωστοι θὰ τοὺς ἔδαιρε ἢ θὰ τὴν ἔβαζαν στράωμ ἦγουν
ἀπὸ τὸ ξύλο;) με αἵματα στὰ μούτρα. Αὐτὰ τὰ εἶδε και ἡ
βασιλίσσα, (θὰ τὴν ρωτήσωμε), ἔδειρε δὲ και ἕνα πατριώτη
τοῦ διευτητῆ τοῦ νοσοκομεῖου κ. Ἀρεντούλη ὡς 90 χρονῶν,
(ἀν ἦτανε πὶο μεγάλος θὰ τὸν ἔδαιρε περισσότερο πρὸς τιμὴ
τοῦ διευτητοῦ), γιὰ τὸν λόγο ὅτι στραβοκατοῦρησε. (Ποῖός
τοῦ εἶπε νὰ κἀνη ἕνα τέτοιον μέγα λάθος;) Αὐτὴ βρίζει ὄλους
τοὺς ἀρρώστους, (ἄσχημα κανεῖ), και τὰ φίνει με μερικὸς
γιατρὸς, (ὠραία κανεῖ, γιὰ νὰ ἔχη προστασία.) Κατέβα τέ-
λος πάντων κάτω και ἔλα στὸ νοσοκομεῖο νὰ τὰ μάθης ὄλα
αὐτοσώματα ἀπὸ οὖλους τοὺς ἀρρώστους. Σὲ περιμένομε.

Σημ. Παληανθρ. Πρῶτο και κύριο σὰς λέω πῶς λέτε ψέμ-
ματτα πῶς ἡ βασιλίσσα σὰς βρίζει δαμμένους σὰς τοὺς ἀρρώ-

στοὺς και δὲν μίλησε, και δεύτερο, ἀν ἦναι ἀλήθεια, σὰς λέω
με δυὸ λόγια, πῶς ὅτι ἀν μὴ βασιλίσσα δὲν μπόρεσε νὰ
φέρη μὴ βελτίωσι στὸ νοσοκομεῖο σας, τί περιμένετε ἀπ' ἕνα
Παληανθρῶπο; Μ' ὄλα ταῦτα, ἄς ἦναι και ἀργὰ, θὰ ἔρθω
ἔαρω κίμμια μέρη τώρα κοντὰ νὰ τὰ ποῦμε και ἀπὸ κοντὰ,
νὰ δοῦμε τί διάβολο ἔχετε και σὲς; και γκρινιάζετε.

Κύρ Δάσκαλε

Ζαχορίτσα, ἡ κυβέρνησις σὲ διώρισε νὰ μαθῆνης γράμματτα
στὰ παιδιὰ και ὄχι νὰ τὰ διηγάσαι τί ἔκανες στὴ Λαμία
και ὅτι θὰ προβιβάσης μόνο 19 μαθητῆς και ἄλλαις ἀνοητί-
αις, ἡ ὀποῖαις σὲ ἀποδείχνουν δάσκαλο κἀθε ξεκουτισμοῦ.
Γιὰ σφρονίσου λίγο και σὺ, και ἂν θέλῃς νὰ ἐξακολουθήσης
τὴν κουταμάρα σου, εἶμασθε και μεῖς ἐλεύθεροι ν' ἀνοίξωμε
τὸ τετραβγάγγελο τῆς κουταμάρας σου. Τώρα σὺν ἔξυπνος
μποῦφος ποῦ εἶσαι, θαρω πῶς μὰς καταλαβαίνεις τί σοῦ
λέμε, και ἀροῦ πρόκειται σὺ νὰ προβιβάσης 19 μαθητῆς ἀπὸ
τοὺς 160 ποῦ εἶναι, θαρω πῶς δὲν θὰ δυσχεστεθῆς καθόλου
ἀν σὲ προβιβάσω κ' ἐγὼ τώρα, ἀπὸ βλάκα εἰς κουτόβλακα.
Σῶνει σου και πολλὰ μάλιστα σοῦ εἶναι, και δὲν ἀξίζει τὸν
κόπο νὰ σοῦ ποῦμε ὅσα σοῦ εἶπαμε, γιὰτι και δὲν εἶται ἀξιος
τοῦ νόπου.

Καταλαβαίνεις; Ἄν οὔ, οὔ; και ξερός σου, και νὰ ξερα-
θῇ και κείνος ποῦ σοῦ τὸ μάθαινε.

Κύρ Δήμαρχε

Νὰ με συγχωρέσετε νὰ σοῦ δώσω και κῆτι λιανόματα και
ἀποσοστὰ ποῦ ξέχασα προχτές νὰ σοῦ δώσω ὡς πρὸς τὸ ζή-
τημα τῆς Νέας ἀγορᾶς, και νὰ με συμπῆξ; γιὰ τὴν καθυ-
στέρησι, ἀλλὰ δὲν πειράζει, σοῦ τὰ δίνω τώρα με τὸν τόκο
και με τὴν ἐπιφύλαξι σ' ἄλλα φύλλα νὰ σοῦ δώσω και τὸ
ἐπιτόκιο τοῦ ἐπιτόκιο.

Και λοιπὸν, τόσα χρόνια ποῦ δὲν κατῶρθασε; νὰ κἀνης
τὴν ἀγορὰ με τὰ σχέδια ἐπὶ σχεδίων σου, με τὰ κερμίσματα
και σκοτωμοὺς ἀνθρώπων, ἀν ἦσουν ἐξυπνος ἀνθρώπος; δὲν
θὰ τὴν τελειώσῃς αὐτὴ τὴν βρωμοαγορὰ μὴ ὄρα ἀρχίτερα,
ὅστε ἀντίς νὰ πληρῶνη τὸρα ὁ δῆμος τόκους 20—30 χιλιά-
δες δραχμῆς τὸν χρόνο ἀπὸ τὰ ἐνοίκια τῆς ἀγορᾶς;

Ἄμ ἀπὸ μίαις κι' ἀρχῆς σοῦπα γὼ πῶς εἶσαι μποῦφος,
ἦγουν σου ἀγαθόκαρδος ἀνθρώπος, και πρόσεξε καλὰ μήπως
τόρα τῆς ἀποκηραῖς σὲ πῆρουν οἱ μασκαράδες γιὰ μασκαρά
και σὲ κανουν γιὰ ἀκούδα, και σὲ σούρνουν, ὅπως και τὸρα,
ἀπὸ τὴν μύτη σὺν τσακνοτσούκαλο.

Ἐπεσε τόσο πολὺ στὸ γενικὸ φρόνημά μας, ποῦ δὲν μπο-
ρεῖ πλέον οὔτε ὁ Λαὸς νὰ σὲ σηκώη. Μεθαῦριο τὰ σπου-
δαίστερα.

Ἄπ' τὴν Σύρα.

Γράψε πῶς οἱ κλητήρες μας ἐδῶ δὲν φυλάγουν καθημερι-
νῶς τὴν δουλιὰ τους, ἀλλὰ φυλάγουν τὰ σπῖτια μερικῶν ποῦ
κάνουν σουαρέδες, γιὰ ν' ἀρπάξουν κανένα κομμάτι, και ἄς
ρμαξῆ ἡ πολιτεία μας ὄλη ἀπὸ τῆς κλοπαίς.

Ἐνας χωρὶς ἀστὲρα κλητήρας.

Σημ. Παληανθρ. Ἄμ παντοῦ τὰ πάντα εἶναι και ἡ ἐδῶ
ἀστονομία μας γουρσοζικη, με και ἡ δικὴ σας δὲν πᾶει πάρα
κάτω. Τοῦς δικούς μας κλητήρας; ἐδῶ μορεῖ τινὰς νὰ τοὺς
καταφέρη μ' ἕνα τῆλλορο, ἀλλὰ τοὺς δικούς σας αὐτοῦ τοῦς
καταφέρη τινὰς και με μὴ μαστόχα, και νὰ τοῦ κἀνουν
μαλιστα σὲ ξένα σπῖτια και τὸν ρουφιάνο, δηλαδὴ νὰ τοῦ
δείξουν τὴ μπόρτα, (ὄχι ὄλοι). Ἀθλιότης ἀθλιότητων τὰ
πάντα ἀθλιότης!

Πρὸ Διονύσι

Μικριέρ, γάλλο ράφτη, γιὰτι βρὲ μαγκούφη βρίζεις τοὺς Ἑλ-
ληνας ράφτιδες, ἦγουν καλφάδες σου και λὲς πῶς στὴ Ἑλ-
λά; ὄλοι εἶμασθε ξυλοσχίστες, και ὅτι ἀμὰ ἀπὸ δῶ και πε-

νήντα χρόνια γίνετ ὁ σιδηρὸδρομος ἀπὸ δῶ ὡς τὰ Παρίσια
σου θὰ φέρνῃς ράφτες ἀπὸ καί; Πρὲ μπαγαπῶντε, νὰ σὲ πῆ
ἔτσι τινὰς γιὰ χωρατὰ, ἀροῦ εἶσαι ἀριστος τεχνίτης; και οἱ
Ἑλληνες εἶναι ξυλοσχίστες. γιὰτι πὲ φραντζέζο, δὲν καθό-
σουνα στὴν Φραντζα σου νὰ ζήσης, μόνο ἦρθες ἐδῶ και ἀροῦ
τρώς τὸ ψωμί μας μὰς βρίζεις κιόλας.

Δὲν σοῦ ἀρέσουν οἱ Ἕλληνες καλφάδες; Φέρε φραντζέζους;
Ἄθλιοι, φεύγετε ἀπὸ τὸν τόπο σας, ποῦ δὲν ἔχετε νὰ φᾶτε
ψωμί, και ἔρχεται ἐδῶ και πλουτίζετε, και θέλετε νὰ μὰς
κάνετε και τὸν γκρᾶν σιντόνιο! Μὰς ἦρθε; ἕνας ψωροφραγο-
ράφτης ἀπὸ καί, ἔγινε; ἀνθρώπος ἐδῶ με τὸν παρὰ μας και
ἔχεις και μούτσουνα και μὰς σηκώνεις κεράλι!

Σὺν και σὲνα ἔχομε νὰ σοῦ κτυπήσωμε στὰ μούτρα σου
χιλίους Ἕλληνας ράφτιδες, και νὰ σὲ μάθουν και τὸ ψαλλίδι
ἀκόμα.

Μὲ δυὸ λόγια σοῦ λέμε, σοῦ ἀρέσει ἡ Ἑλλάδα ποῦ σοῦ δίνει
ψωμί και τρώς; Καθίσε, και νὰ σέβασαι ἐκείνους ποῦ σοῦ ἐρ-
γάζονται. Δὲν σοῦ ἀρέσει; Ἄς σιχτήρ και πῆγαινε στὴ Γαλ-
λία σου πάλι νὰ κἀνης κουμπούτρες γαλλικαίς.

Πρόσεξε στὰ λόγια σου, γιὰτι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εἶμασθε
πὶο ψευροζῶοι ἀπὸ σὰς τοὺς γάλλους, και κύτταξε νὰ μὴ βρι-
ζης τοὺς Ἕλληνες, γιὰτι μορεῖ νὰ βγῆς κίμμια ὄρα με τὰ
παληόπανα σου στὸ χέρι.

Μπορεῖς νὰ βρῆσης τοὺς ἐργάτας σου ὅτι εἶναι ἀτεχνοι
σὺν και σὲ, ὄχι ὅμως νὰ βρίζης και ὀλόκληρο ἔθνος; ντο-
μού!

Αὐτὰ σοῦ τὰ λέω γιὰ καλὸ σου και γιὰ νὰ προλάβω κἀθε
κακὸ, στὴ μύτη σου.

Ἄπ' τὴ Λαμία.

Πὲς, σὲ παρακαλοῦμε, στοὺς μαθητῆς τοῦ γυμασίου Ἰωάννη
Σακελλαρίδην και Κ. Οἰκονομίδην, ἐπειδὴ εἶναι νέοι, νὰ κυ-
ταξουν τὰ μαθήματά τους και νὰ ἀρήσουν τὴν τράπουλα και
τὰ ἄλλα, γιὰτι ὅταν μεγαλώσουν θὰ καταστραφοῦν ὀλότελα.
Θὰ ἦναι σωτηρία τους ἀν ἀκούσουν.

Σημ. Παληανθρ. Βρὲ παιδιὰ, πρέπει νὰ συλλογιτῆτε τὸ
ἐξῆς, ὅτι αὔριο θὰ γίνετε και σὲς ἀνθρώποι στὴν κοινω-
νία, ὅτι, ἀν ἀπὸ τώρα φανῆτε φαῦλοι, φαυλαδέστατοι θὰ γί-
νετε ὅταν γίνετε ἀνδρες, και ὅτι ἀπὸ σὰς τὴν νεολαία περιμέ-
νει και αὐτὴ ἡ κατακαυμένη Πατρίδα νὰ δῆ ἕνα καλὸ.

Θὰ μὰς πῆτε, ἀπὸ μὰς περιμένει ἡ Πατρίς τὴν δόξα τῆς
Μάλιστα.

Ὁ Κανάρης ἦτανε ἕνας ψωροναῦτης, ἕνας μαχαίραξ, και
ὅμως με τὸ μυαλὸ του ἐλευθέρωσε τὴν πατρίδα αὐτὴ ποῦ
ζοῦμε. Ὁ Μιαούλης ἦτανε ἕνας ψωροκαρaboκούρης, και ὅμως
ἀναδείχτηκε μέγας ναύαρχος και τὸν θαυμάζει ἀκόμα και θὰ
τὸν θαυμάζῃ αἰώνια ὄλος ὁ κόσμος, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Τζα-
βέλλας, ὁ Καραϊσκάκης, ἡ Μπουμπουλίνα, και χίλιοι δυὸ ἄλ-
λοι, τί ἦτανε, αὐτοὶ ποῦ μὰς ἐλευθέρωσαν παρὰ βρωμόπαιδα
σὺν και σὰς, ἀλλὰ, βρωμόπαιδα με μυαλὸ! Ποιὸς ξέρει ἀν
αὔριο και σὲς, ζῶντες σὺν τίμιοι νέοι, και ὄχι μόνο σὲς, ἀλ-
λὰ ὄλη ἡ νεολαία, ἡ νέε γενεὰ, δὲν ἀναδειχθῆτε ἀξιοὶ τῶν
προπατέρων μας;

Σεῖς, ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, σὲς οἱ νέοι θὰ διοικήσετε
τὴν Ἑλλάδα; ὅταν πλέον ἐμεῖς δὲν θὰ ὑπάρχωμε νὰ σὰς
ποῦμε ἕνα καλὸ λόγο.

Παιδιὰ, μὴ διαφθείρεστε, γιὰτι σὰς βλέπομε ἐμεῖς; οἱ γέ-
ροι και κλαίμε.

Παιδιὰ, μὴ παρακτρέπεστε, γυρίστε τὸ μέτωπό σας ἀ-
πάνω και πὲς τε ἐμεῖς εἶμασθε τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος.

Σὲ σὰς ἐπιζοῦμε. Ὅπως ὁ πατέρας και ἡ μάνα τυράζῃ τὰ
παιδιὰ τῆς και τὰ φιλοῦν στὰ μάτια και τὸ κούτελο, ἐλ-
πίζοντες ὅτι σ' αὐτὰ ἀπάνω θὰ βροῦν τῶν γερατιῶν τους
τὴν προστασία και ἀνακούρσι, ἔτσι και ἡ πατρίδα, —αὐτὸ
τὸ χῶμα ποῦ πατοῦμεπ—εἰμένει ἀπὸ σὰς τοὺς νέους νέων
ἐλευθερία και ἔχι φαυλότητα.

Οι ἀρχαῖοι πατέρες μας τοῦ 21 πολεμοῦντες εἰς τὰ χρόνια γυμνοὶ καὶ πεινασμένοι καὶ ξεβράκωτοι μᾶς ἔδωσαν τὴν μικρὴ αὐτὴ Ἑλλάδα τοῦ Ὁθωνα, οἱ ἀδερφοὶ Ἑφτανήσιοι, ἀφοῦ διόξαμε τὸν Ὁθωνα, πολέμησαν μὲ τὸν λόγο καὶ τὴν πέννα λοτζάμ Ἀγγλῖα καὶ τὴν ἀνάγκασεν νὰ τοὺς ἐνώσῃ μὲ ἡμᾶς, οἱ Κρητικοὶ πολέμησαν καὶ πολεμοῦν καὶ ὡς τὸρα νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν μάνα μας Ἑλλάδα καὶ θὰ πολεμοῦν γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ ὅσο ζοῦν, τέλος δὲ πάντων ἡμεῖς, ὡς νέα γενεὰ, πήραμε τὸ ὄνειρό μας, τὴν Θεσσαλίαν, σεῖς λοιπὸν τί θὰ κάνετε; Τί θὰ κάνετε, ἀφοῦ ἀπὸ νέοι κατατριβόσαστε στὴ γουδίτσα καὶ στὰ χαρτιά καὶ στὸν καπνὸ καὶ σὲ ἄλλαις ἀκατανόμησαις φαυλοτήταις;

Ἐμεῖς αὖριο θὰ πεθάνωμε, καὶ σὰς παραδίνωμε μιὰ Ἑλλάδα μὲ δυὸ μιλλιούνια κατοίκους, μὲ στρατὸ, μὲ στόλο βαρβάτο, ἐνῶ τὴν παράλαβαν οἱ πατέρες μας μὲ τρακόσαις μόνο χιλιάδες κατοίκους, καὶ ἔρημη καὶ μὲ ἓνα καράβι, τί θ' ἀφήσετε, μωρὸ σεῖς, βρωμόπαιδα στὺς ἀπογόνους σας καὶ εἰς τὸ μέλλον;

Τὴν ἀχρειότητά σας;

Ἀφήστε με γιὰτὶ μοῦρχεται νὰ κλάψω μὲ τὰ ριζιλίκια σας.

Ὡ παῖδες Ἑλλήνων πάντοτε παιδιὰ θὰ ἦσαστε;

Ὁ μέγας στράτης τῆς Ἑλλάς.

Φυλακὸς Μενδρεσέ.

Προστάτη μας.

Λαβαίνω τὸ θάρρος νὰ σὰς θερμοπαρκαλέσω, ἂν ἦναι δυνατὸν νὰ μοῦ στείλετε λίγο χαρτί τοῦ γραφίματος καὶ ὀλίγους φακέλλους γιὰ νὰ πουλῶ καὶ βγάζω τὸ καθημερινὸ μου γιὰτὶ εἶμαι ξένος καὶ ἀπροστάτετος. Γνωρίζω ὅτι εἶσαι εὐεργέτης τῶν φτωχῶν καὶ νὰ χαρῆτε τὴν μητέρα σας, ἂν ζῆ, θὰ κάνετε μεγάλο μυστήριον.

Σημ. Παλιανθρ. Νὰ μοῦ στείλῃς καθαρὰ τὸ ὄνομά σου καὶ νὰ σοῦ στείλω ἀμέσως τὸ χαρτί, γιὰτὶ ἡ ὑπογραφή σου εἶναι

καλλικατούρα, καὶ δὲν τὴν βγάζω, καὶ δὲν ξέρω σὲ ποιὸν ἀστέλω τὸ χαρτί.

Κλέψιμο μπουραδώρας.

Ὁ Λάμπρος

ποῦ γράφαμε προχτὲς πὼς θέλει καὶ καλὰ νὰ τὸν βγάνη τὸ Παναπισιτήμιον τσαρλατάνο γιὰτρό, χωρὶς δίπλωμα, ἦρθε καὶ μοῦδειξε ἓνα ἑκατομμύριον διπλώματα πού ἔχει τῆς γιαιτρικῆς, ἀποδείξεις καὶ κόντρα ἀποδείξεις τῶν καλλιτέρων γιαιτρῶν τῆς Γερμανίας καὶ τῶν νοσοκομείων εἰς τὰ ὅποια μέσσα ἔκανε τὸν γιαιτρό καὶ διάφορα βιβλία πού τὸν ἔχουν γιαιτρό γραμμένο, καὶ ὅτι σπούδασε ἔντεκα χρόνια.

Ἄμ πὼς λοιπὸν, θὰ πῆτε γελάστικα καὶ τὸν ἔκανα ἀπ' ἀσπρῶν τὸν ἀνθρώπο, προχτὲς; Νὰ, μὲ γέλασε ἡ Πρώτα πού ἔλεγε τὰ ἴδια. Ἄμ ἐσύ, κύρ Δεληγιάννη, δὲν ρίχνῃς κάμμιὰ ματιὰ στὴν πατσαβούρα σου νὰ δῆς τί σοῦ γράφουν μέσσα, ἔτσι στὰ κουτουροῦ ἐξευτελιζεῖς τοὺς ἀνθρώπους καὶ κοντὰ σὲ σὲ, πέρνει καὶ μένα στὸ λαιμό σου;

Πρόσεξε ἄλλη φορὰ τέτοιαις κευταμάραις νὰ μὴ τῆς κάνῃς γιὰτὶ θὰ μαλλώσωμε.

Ἄλλὰ μ' ὄλαις τῆς μπατατράκης π' ὕφαγε προχτὲς ὁ Λάμπρος παλι μοῦ εἶπε ὅτι μοῦ χρωστᾷ εὐγνωμοσύνη, γιὰτὶ θύμωσε ὁ ὑπουργὸς καὶ τοῦδωσε τὴν ἴδια μέρα τὴν ἄδεια νὰ κάνῃ καὶ δῶ τὸν γιαιτρό. Καλὴ ἐπιτυχία λοιπὸν Λάμπρε, καὶ νὰ αἰξάνωνται καὶ νὰ πληθύνωνται οἱ ἄρρωστοὶ σου σὰν τὴν ἄμμο. Ἄμριο ἔμωξ ἔχεις ἄλλο λοῦστρο.

Ὁποῖος

θέλει αὐταῖς τῆς μέραις νὰ ντυθῇ σὰν τσέντελμαν, νὰ κάνῃ στῆς συναναστροφαις τὴν φυγούρα του μὲ φορέματα γκρόν, ἄς τρέξῃ στὸ ἐμπορορροφτάδιον τοῦ Γύπαρη πού εἶναι στὸ δρόμο τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ θὰ βρῇ, ὅτι φορεσὰ τῆς ἀρεσῆς του θέλει εἶτε ἔτοιμη, εἶτε θέλει νὰ παραγγεῖλῃ. Κόφτωνται καὶ ράφτωνται ὅλα στὸ μουμέντο.

Πράγματα πρώτης καὶ φτεινία πρώτης. Ὅσοι δὲν πᾶτε, θὰ πῆ ἢ ὅτι στραβοὶ εἴσαστε καὶ δὲν βλέπετε πού εἶνε τὸ συμφέρο σας, ἢ ὅτι εἴσθε μπουφοῖ. Ὅλοι λοιπὸν στοῦ Γύπαρη.

Χάθηκε ἓνα

συνάλλαγμα 1792 δρ. καὶ μὲ ὑπογραφή Α. Πατύχα, ὅποιος τὸ βρῖκε ἄς τὸ φέρῃ γιὰτὶ σ' αὐτὸν εἶναι ἀχρηστο. Θὰ πάρῃ καὶ τὸ μπαξίσι του.